

Дано мама ѝ ся усѣти,
че е дѣщеря ѝ Грозданка.

Мама ѝ ся много чюдяше,
сама въ себе си думаше:

Каква е тѣзи гадинка,
гдѣто си рани сутрѣнѣ,

Въ мож-тѣ ранѣ градинкѣ,
катъ току каце запѣва.

Отиде мама ѝ въ градинкѣ
погляднѣ долу на горѣ,

Видѣ гадинкѣ гдѣ пѣе,
съ дѣсенѣ рѣчицѣ посягнѣ,

Посягнѣ та ѣж улови.
до катъ на вѣнѣ излѣзне,

Гадинка ся прѣправи,
на Грозданкѣ ся прѣстави,

Прѣдѣ мамѣ си ся исправи,
двѣ-тѣ живы ся хванѣхѣ

А умрѣлы ся пустнѣхѣ.

(тѣзи ѣж пѣхѣтѣ кога плетѣтѣ невѣстѣ.)

Янкѣ майка ситно дребно плете,
Хемѣ ѣж плете, хемѣ тишкомѣ ѣж учи :

- ” Слушай, Янке, слушай цѣрко, что ты майка учи.
- ” Кога идешѣ у момковы дворы,
- ” Да ся кланишѣ коцѣ до гривѣ-тѣ,
- ” На деверя до златны пѣтелкы.